

18/2012 – ročník VI.

Všechno špatně?

Jistě to dobře známe. „Den jako každý jiný,“ říká si člověk večer před spaním, když se snaží promítnout si, co že ho to všechno vlastně během uplynulých několika hodin potkalo. „Hm, jen to nejhorší,“ shrne to řekněme takový všední středoškolský student, když se právě zachumlává do pohodlné, příjemné a krásně vyhřáté peřiny. Co se mu dnes vůbec povedlo? Když se to vezme kolem a kolem, v podstatě téměř nic. Lépe řečeno - vůbec nic. Vždyť dnes ráno zaspal a všechno musel dělat ve spěchu. I na tramvaj spěchal. Ale ta mu před nosem zvedla kotvy a se škodolibým řinčením se vydala směrem ke škole.

Ani tam se mu nedařilo. Nejenže, jak se dalo celkem logicky očekávat, přišel pozdě, ale i po celý den se mu smůla dotěrně lepila na paty. Musel napsat asi tři písemky, na něž si během týdne nevzpomněl, tudíž mohl očekávat výsledek se stoprocentní jistotou. „To zas bude kravál, až ty písemky dostanu zpátky,“ povzdechne si student a upraví si polštář pod hlavou.

A tak to jde jedno za druhým: zakořenutí na schodech, oběd, na který nemohl jít, protože si ho zapomněl objednat, hádka se spolužákem a tak dále a tak dále.

„Ale počkat, tady něco nehraje,“ znejistí náhle náš nešťastník a napřímí hlavu. Vždyť ono se sem tam objevilo i něco pozitivního. V biologii nebyl z nějakého důvodu vyvolán, i když měl být právě na radě, hm, zajímavé... A když šel do restaurace, aby nahradil zapome-

nutý oběd, potkal kamaráda, kterého už několik let neviděl. „Kdybych ten oběd měl, asi bych ho nepotkal,“ přiznává si student, na jehož tváři se pomalu kouzlí náznak úsměvu. Milý mailový pozdrav od kamaráda z Francie. Bezkonfliktní večer doma s rodiči. To vše a spoustu dalšího se mu začíná vybavovat.

„Den jako každý jiný, a přesto na něj nemohu zapomenout,“ říká si nyní student šťastně. Počkat, den jako každý jiný? Po tom všem neobvyklém a krásném, co ho dnes potkalo? „Ale ano, stačí jen vidět každý den obě strany, nejen tu negativní,“ uzavírá svou úvahu a otáčí se na bok, aby se co nejpohodlněji ponořil do moře spánku.

Vojtěch Otruba (G7)

Poznávací pobyt v Anglii (přes Paříž) Duben/květen 2012

Na přelomu měsíců dubna a května 2012 se konal studentský poznávací zájezd do Anglie. Na ten týden jsem se těšila více jak půl roku a řeknu vám, že to rozhodně stálo za to! Snad jedině, co by to mohlo zkazit, by mohl být autobus à la dvacet let stará popelnice na čtyřech kolech a špatná rodina. Naštěstí se ani jedno nevyplnilo - autobus měl dokonce čtyři hvězdičky (do té doby jsem nevěděla, že autobusy mají stejné hodnocení jako hotely) a rodinu jsme snad ani nemohli mít lepší, ale o tom až později ... Cestou do Anglie jsme si udělali jednodenní přestávku v Paříži.

Pařížské počasí nám ze začátku moc nepřálo. Lilo jako z konve, ale my jsme zařali zuby a prošli bulvárem Champs Élysées, vystáli frontu na Eiffelovku – na ní dali někteří místo vyhlídky na mlhou zastřenou Paříž přednost usušení se na záchodech (já patřila k té druhé skupince) a nakonec jsme dojeli metrem až k světoznámému muzeu Louvre, kde je například vystavený originál obrazu Mona Lisa. V místnosti, které tento obraz kraluje, bylo však tolik lidí, že jsem se musela spokojit s asi osm metrů vzdáleným výhledem. Ke konci dne jsme se dostali do přibližně dva metry úzkých uliček s milionem malých obchůdků se vším, na co si vzpomenete. Pak už jsme zamířili na jeden z mostů Seiny, kde na nás čekal náš autobus, aby nás odvezl do malinkého hotelu F1 vzdáleného asi hodinu cesty od

přístavu, odkud jsme pak další den vyplouvali do Anglie. Nedočkáním jsem nemohla ani dospat. Normálně mě musí doma tahat z postele heverem, ale tentokrát jsem byla na snídani v sedm ráno jako na koni. Samozřejmě bychom to nebyli my, abychom neodjížděli s půlhodinovým zpožděním, takže řidič pak s autobusem svištěl dálnicí, jako kdyby byl v cílové rovině v rallye. Díky němu jsme trajekt nakonec i přes zdoluhavou pasovou kontrolu stihli.

Na první den v Anglii bylo naplánované městečko Canteburry. Počasí bylo přímo ukázkové - považovala jsem to za satisfakci za Paříž. A snad i díky tomu na mě ze všech měst zapůsobilo nejvíce právě toto. Bylo takové typicky anglické – čisté, spravované, přívětivé a moderní, ale i přesto si zachovalo svůj starobylý ráz. Nejdůležitějším bodem dne byla canteburrská katedrála. Nádherný chrám, na kterém se podepsaly architektonické slohy snad všech období. Po této exkurzi jsme dostali několikahodinový rozchod. Následoval sraz u autobusu, kterým jsme odjeli na hrad Anny Boleynové. Po prohlídce hradu a procházce přilehlými zahradami jsme konečně zamířili do Londýna za svými rodinami.

Naše rodina byla „very british“. Spolu s dalšími dívkami jsem bydlela v řadovém cihlovém domku a hned po příchodu jsme dostaly plné talíře bramborové kaše a rybích prstů s fazolovou omáčkou. Všichni členové byli velmi vstřícní, ochotní a milí. Po večeři si s námi paní domu povídala dobré půldruhé hodiny. Kostrbatými větami a často i nohama-rukama jsme se jí pokoušely vysvětlit zaměstnání našich rodičů, školství v Česku nebo popisovat život u nás.

Po této náročné konverzaci jsme se odebraly do našeho pokoje, stříhly si, kdo bude spát na palandě a kdo na samostatné posteli, a v minutě všechny tři usnuly jako zabitě.

Bylo úterý a my jsme měli naplánovaný výjezd do Londýna. Počasí nám ale tentokrát už tolik nepřálo, Byla mlha, vlezlo a pršelo. Průvodkyně tedy rozhodla, že památky objedeme autobusem, jen u Buckinghamského paláce nás na dvacet minut autobus vysadí, abychom si mohli palác vyfotit. Pak ale konečně přestalo pršet a my jsme tím pádem museli vyměnit pohodlíčko našeho autobusu za sychravé ulice Londýna. Hlavní atrakcí dne bylo muzeum hrůzy London Dungeon. Po tomto zážitku jsem se rozhodla, že do něčeho podobného už nikdy v životě nevskočím. Myslela jsem si totiž (tedy spíš doufala), že budeme jen chodit kolem vitrín s navlečenými voskovými figurami, ale místo toho na nás v každé místnosti čekalo několik herců, kteří dokázali navodit pocit strachu jediným pohledem. Když ta hrůza asi po dvou hodinách konečně skončila (některým lidem, kteří mají pro strach uděláno, se to líbit mohlo, ale zdůrazňuji, že já mezi ně nepatřím), vydali jsme se přes Tower Bridge na největší nákupní ulici Londýna. Myšlenka na všechny ty obchody bylo to jediné, co mě v London Dungeon drželo na nohách. Avšak po velkém fiasku se zavřeným obchodem, který mě zajímal ze všech nejvíc, jsem skončila v pizzerii.

Další den jsme vyrazili do univerzitního města – Oxfordu. Je to nádherné staré městečko, které obývají hlavně studenti. Navštívili jsme biologické muzeum, prohlédli jsme si prostory na jedné koleji, kde byl natočen film Harry Potter a

pak jsem se konečně probojovala do obchodu stejné značky, který byl v Londýně zavřený.

Ve čtvrtek jsme se vydali do Brightonu. Je to lázeňské město na pobřeží Anglie, známé svým půl kilometru dlouhým molem na moři. Tentokrát nebyly naplánované žádné prohlídky muzeí, a tak jsme celkem rychle dostali rozhod. Sraz jsme měli u autobusu, který nás dovezl do vyhlášených zahrad právě blízko Brightonu. Celý den nám pršelo, proto vycházka po rozblácených cestách nebyla zrovna moc lákavá.

Pátek byl náš poslední den v Anglii. Spolu s ostatními děvčaty jsem se rozloučila s rodinou, která nás, jako každý den, vybavila svačinovým balíčkem, v němž zase nechyběly toasty s pomazánkou a octové brambůrky.

Znovu jsme vyrazili poznávat Londýn. Začali jsme na Trafalgarském náměstí, kde byl instalován odpočítávač času do začátku olympijských her. Poté jsme pokračovali k London Eye – gigantickému točícímu se kolu u Temže. Hned vedle něj jsme si prohlédli expozici akvárií. Odtud jsme pluli lodí po Temži až do Greenwichu. Tam na nás čekal autobus, který nás dovezl zpět až do České republiky.

Kdyby mi někdo řekl, že mám možnost zase odjet do Londýna, měla bych sbalené kufry za pět minut, to mi věřte... Týden na tak skvělou zemi není mnoho, ale i za poměrně krátkou dobu jsem konečně zažila pravou anglickou atmosféru na venkově i ve městě. Tu vám totiž žádná učebnice nebo kniha nenahradí. Nejdůležitější však je, že vám všechny ty zkušenosti a zážitky nikdo nikdy nevezme. Jsem si jistá, že na tento výlet nezapomenu. Díky.

Eva Kellnerová (G4)

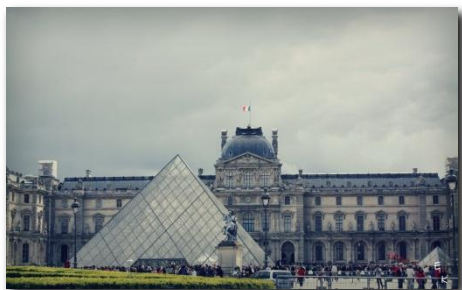

Foto © Eva Kellnerová

**Adaptační pobyty prvních ročníků
PMP1: Videčské Paseky, 4.-7. 9. 2012**

PL1: Videčské Paseky, 9. - 12. 9. 2012

G1: Rajnochovice, 10. - 14. 9. 2012

Foto © archiv účastníků

Ze školního podzemí na výlet do Hodonína (na krajský turnaj ve stolním tenise)

**Brno, SŠ IPF Čichnova, 18. 10. 2012
Hodonín, 7. 11. 2012**

18. října 2012 se na SŠ Čichnova konaly každoroční přebor škol ve stolním tenise. Do nás byly vkládány velké naděje, tudíž jsme se rozhodly vydat na strastiplnou stezku k vítězství (tj. rozuměj: jeden den jsme využily příležitosti pořádně si zahrát v místnosti větší než je školní suterén).

V prvním zápase jsme soupeřkám věnovaly jeden set (tj. první zápas nebyl z nejlhčích, bylo se na co koukat a zároveň jsme se mohly dobře rozehrát). V dalších zápasech už jsme ovšem nebyly tak štědré, co se týče pouštění setů, zkrátka už jsme jim nenechaly ani jeden. Nejvýstižnější byl výrok prof. Prokse, že další zápasy byly vražděním neviňátek. Potom už na nás čekal zlatý pohár a mohly jsme se těšit, co nám přinese krajské kolo v Hodoníně.

7. listopadu 2012 zvonil budík všem členům týmu až příliš brzo. Prof. Proks, Anička Mrazíková (PL4), Markéta Mynaříková (G7) a já jsme už před půl sedmou postávali na nádraží. Cestování je zajiště velice poučná činnost. Nevěřili byste, co všechno se dá ve vlaku probrat ve složení tří holky a jeden učitel. V Hodoníně už na nás čekala tenisová hala. Ještě k ní najít cestu (a nedat na rady pochybných chlápků u úřadu práce). Ale i to se nám po chvíli podařilo. Hrát jsme začaly s ozkoušenou taktikou (která se ovšem nedá nijak ovlivnit), jenže první hru proti nám nastoupily nejsilnější soupeřky.

První dvě utkání, s Hodonínem a Břeclaví, jsme se rozehrály za cenu proher 0:3, 0:3. Bylo vidět, že tyto holky hrají doslova jinou ligu. Zbytek zápasů už vypadal podstatně optimističtější, takže jsme se přesunuly na stranu, která vítězila 3:0. A tak si nakonec z výletu do Hodonína odvážíme bronzový pohár a snad i úsměv na tváři.

Kateřina Smetanová (G7)

Pohled z okna

Vyhlížím z okna. Ale koho, nebo co? Nevím. Snad ptáky, kteří letí v houfu nad hvězdárnou. Anebo jen poslouchám zvuky skřípění od vzdálené tramvaje...

Krajina je zastřena závojem mlhy, který je poset perlami. Stará budova, zrezivělá svým věkem, stojí v tom prostranství tak sama! Jedinými jejími společníky jsou jí opadávající stromy.

Mlhavou stezkou jde osoba. Zachumlává se do svého černého kabátu, dokud v něm její blondaté vlasy nezmizí úplně. Ztratí se mi z očí, až když zajde za věčně jehličnatý keř.

Kopec se zvedá, avšak mlha klesá. Jako kdyby ho chtěla obejmout a už nepustit. Stromy jakoby si vzal do parády malíř s paletou. Na úplném vrcholku kopce se stromy splývá kopule hvězdárny. Je jimi obklíčená – svými věrnými kamarády. Hlídnají jí ve dne v noci. Ta nikdy není osamocená...

V dálce na obzoru vystrkují své špičaté koruny topoly. Stojí vedle sebe jako vojáci, a když duje vítr, kolíbají se ze strany na stranu jako bijící zvony bez hlasu. Dnes se však nekývají. Smuteční závoj mlhy totiž zastřel celý kraj...

Eva Kellnerová (G4)

... s prof. Dagmar Peňázovou

1. Jaké bylo Vaše dětství? Čím byli Vaši rodiče?

Moje rané dětství se neslo v rousseauovském duchu: do pěti let jsem většinu času trávil v domku prarodičů v Králově Poli, protože moje matka šla brzy po mém narození zpět do práce, jak bylo tehdy běžné, a sestra už začala chodit do školy. Babička byla žena velmi rozšafná, život ji naučil velkorysosti a nadhledu, a tak mi poskytovala velkou svobodu: necítila jsem se ničím omezená, ačkoliv mě nijak nerozmazlovala. Těžko si dnes někdo představí, že jsem téměř neměla hračky a obrázkové knížky, a přesto jsem je vůbec nepostrádala: zahrada a travou zarostlý kopec nad bývalým kamenolomem, který k domku patřil, byl přírodním rájem s polodivokými ovocnými stromy a keři, kde se stále dalo něco objevovat; na verandě a na dvorku pracovala babička, na kterou bylo možné kdykoliv promluvit, a radost mi působila hra s kuřaty a slepicemi, králíky nebo v zimě s toulavými kočkami, které se vděčně přicházely ohřát k peci. Některé slepice měly i svá jména, daly se ochočit a hladit po křídlech, zobaly z ruky a bylo je možné povozit v kočárku místo panenky a dělit se s nimi o jídlo (*foto č. 1*).

Můj otec studoval chemii na VUT, ale po válce byl pro svůj politický postoj ze školy vyloučen a jeho další profesní kariéra byla tímto incidentem poznamenána: trvalo řadu let, než se dostal k zaměstnání, které ho celkem těšilo – jako technický referent překládal texty z od-

borných časopisů v oboru plynárenství. Matka chodila celý život do kanceláře: začínala jako emancipovaná sekretářka, jedna z prvních žen, které v Brně do práce dojížděly na kole. Po válce pak dlouho pracovala jako účetní a v důchodě se stala poštovní úřednicí; kancelářská práce ji vlastně bavila víc než práce v domácnosti.

2. Jak vzpomínáte na svá studentská léta? Opisovala jste?

Měla jsem docela štěstí. V rozporu s tím, co se o vzdělávání před rokem 1989 leckdy traduje, jsem měla možnost studovat na školách vcelku prestižních a měla jsem řadu učitelů, na které ráda vzpomínám. Velký vliv na mě mělo, že jsem byla roku 1969 přijata na osmileté gymnázium na tř. Kpt. Jaroše v Brně, kde se tehdy podařilo nejenom prosadit experimentální vyučování matematice podle koncepce doc. Vyšína, ale především obnovit důstojnost gymnázia v podobě známé z českých meziválečných filmů. Prof. Niedermayerová, která později učila i na CMG, patřila tehdy k pedagogům, kteří si kladli za cíl nás nejen vést k literatuře a tříbit náš styl vyjadřování, nýbrž i k jiným formám kultury, hlavně k divadlu. Když bylo později toto osmileté gymnázium zrušeno a proměněno na základní školu s rozšířeným vyučováním matematiky a fyziky, přešla jsem na čtyřleté gymnázium na Slovanském náměstí – experimentální studijní program tam zahrnoval 4 hodiny latiny a 2 hodiny klasické řečtiny týdně, k tomu pochopitelně moderní jazyky včetně tehdy povinné ruštiny. Dr. Marková jako latinářka a prof. Česková jako řečtinářka byly pro mé vzdělání také velmi důležité. Obě se

pohybovaly v odborném univerzitním prostředí svých oborů. To mě potom přivedlo na Filozofickou fakultu Masarykovy univerzity (*maturitní foto č. 2*).

Pokud jde o opisování, tak toho štěstí už nebylo tolik: jednak jsem byla příliš nervózní, než abych takto vylepšovala své písemné práce úspěšně, jednak obvykle nebyl v danou chvíli nablízku spolužák, který by mohl nabídnout správné řešení některých zapeklitých fyzikálních nebo geometrických příkladů.

3. Studovala jste v zahraničí? Jaké zkušenosti Vám to přineslo?

Těch příležitostí nebylo vlastně mnoho a naskytly se až po skončení studia, ale tím víc jsem si jich cenila: zmínila bych studijní pobyt na univerzitě ve švýcarském Fribourgu nebo medievistický seminář ve francouzském Poitiers. Odnesla jsem si především silný osobní vztah ke Švýcarsku a Francii, a pokud jde o pracovní atmosféru, souzněla velmi dobře s tím, v jakém duchu se neslo moje studium gymnaziální i vysokoškolské. Jak vidíte, nepatří k mým studijním zkušenostem pobyt v Rakousku nebo Německu, ale znalost rakouského prostředí byla v dobách mého dětství stále ještě dost samozřejmá: žili pořád ještě lidé, kteří pamatovali Brno jako německo-české město (i otcova matka byla moravská Němka), někteří dokonce Vídeň jako hlavní město s bohatým českým krajanským životem. Sledování rakouského rozhlasu a televize bylo tehdy běžné, i já jsem během studia germanistiky přicházela do kontaktu s mluveným jazykem hlavně prostřednictvím rozhlasu.

4. Jak jste se seznámila s manželem?

Už za studií. Manžel studoval na též klasickém gymnáziu jako já, stejně tak latinu a klasickou řečtinu na Katedře starověké kultury Filozofické fakulty; lišíme se vlastně jen tím, že on má jako další obor bohemistiku a já germanistiku. Později jsme se dokonce sešli na brněnském etymologickém oddělení Ústavu pro jazyk český Akademie věd, prožili jsme spolu vzrušenou atmosféru roku 1989, působili jsme jako učitelé na Ústavu klasických studií Filozofické fakulty a po několika společných cestách do Itálie, kde on pracoval jako tlumočnick, a do Řecka, kde studoval, jsme se nakonec roku 1993 vzali – jako sentimentální brněnští rodáci jsme si na to půjčili malou zámeckou kapli hrabat Belcredi v Líšni.

5. Jak se měnily Vaše koníčky od dětství po současnost?

Myslím, že ne mnoho. Stále k nim patří, vedle jazyků a literatury, klasická hudba, film, cestování, květiny, zahrada a příroda, zvířata. Například k psům, kočkám a koním mám sentimentální vztah dodnes.

6. Kde je Vaše oblíbené místo?

Doma. Každý den se ráda vracím do našeho domova. Jinak máme s manželem oba rádi přírodu, především hory. Můžu zmínit dvě místa. Jedno z nich je vlastně celý kraj – Beskydy. Druhé místo je mnohem úže vymezené, několik málo čtverečních metrů. Jedna z mých cest s manželem totiž vedla v roce 1993 na vrchol řeckého Olympu, sídla antických bohů. Nejsou tam žádné záplavy turistů, protože široko daleko není žádná silnice ani lanovka, a má právě takovou výšku, aby

to byla hora jaksepatří, a přitom není k výstupu potřeba alpinistický trénink a drahá výbava. Nedaleko hlavního vrcholu, který leží ve výšce 2918 metrů, je o něco nižší vedlejší vrchol – hora Proroka Eliáše, 2788 metrů nad mořem. Na vrcholu Proroka Eliáše stojí jeden z nejpodivuhodnějších kostelíků, které znám. Nedá se vlastně ani říci, zda je to stavba: zdí jsou z volně ležícího kamení, jakési kamenné iglú, stěží 2 metry vysoký přístřešek natolik splývající s okolní krajinou, že ze vzdálenosti několika metrů ani nepoznáte, zda jde o stavbu nebo o součást kamenitého ostrohu nad Planinou Múz. Manžel později přišel s nápadem podnikat na Olymp výstup s nevidomými studenty Masarykovy univerzity, a tak se do toho kostelíka vracíváme. Spolu s nevidomými studenty vždycky chvíli strávíme symbolicky tím, že poopravíme zdi toho přístřešku tam, kde se kamení pomalu uvolňuje (*foto č. 3*).

7. Vaříte ráda? Jaké je Vaše oblíbené jídlo?

Ano, učila jsem se vařit od svého otce a hlavně od jeho matky – oba vařili rádi a dobře. S manželem se snažíme jíst každý den společně – snídani, oběd i večeři – i když to při našem pracovním vytížení není vždycky jednoduché zařídit. Já si ráda hraju s tradičními recepty moravsko-rakouskými (Eiernockerln, Knödelgröstel), švýcarskými (Chäsroschti, Ramequin, Züri Geschnäzeltes), italskými (pizza, lasagne), francouzskými (petit poulet rôti, canard au sel) nebo řeckými (choriatiki, prasopita, musakas). Za nejslavnostnější jídlo pokládáme s manželem švýcarské sýrové fondue a vánočního kapra s bramborovým salátem.

8. Co neumíte nebo děláte nerada?

Nesnáním čekání, ať už na tramvaj, na vlak, nebo na manžela, který špatně odhaduje čas. Když spolu někam jedeme, vyrazíme vždycky až na poslední chvíli, abychom nemuseli třeba na nádraží čekat. A nerada opravuji studentské práce, které nedávají žádný rozumný smysl. Opravdu velmi mě znepokojuje, kolik studentů je schopno napsat a odevzdat český text, který má být překladem z cizího jazyka, ale který přitom nedává žádný smysl ani vcelku, ani po částech. Nevadí mi tolik, že někdo německému nebo francouzskému textu neporozumí, takže vytvoří český text, který dává jiný smysl než originál. Ale zneklidňuje mě to, že je někdo schopen psát ve vlastním jazyce slova, která vůbec netvoří věty, a věty, které nemají žádný smysl. To bych pak nejraději ani nekomentovala.

9. Kolik jazyků ovládáte? Jak se podle Vás dá jazyk efektivně naučit?

To je nesnadná otázka. Evropské jazyky jsou až na výjimky navzájem příbuzné, a naučíte-li se více než jeden jazyk z nějaké větve, začnete pomalu rozumět i ostatním: se znalostí češtiny, slovenštiny a ruštiny začínáte lépe rozumět třeba polštině, se znalostí latiny, italštiny a francouzštiny třeba španělštině, s různými německými dialekty a angličtinou se začnete orientovat v nizozemštině. Přitom není pravda, že by se o takové znalosti dalo říkat, že ten jazyk ovládáte – prostě mu do určité míry rozumíte. A pokud jde o efektivní metodu pro zvládnutí jazyků, i tato otázka má dva konce. Pro ten účel, který je dnes zvykem žádat a oceňovat, tedy pro běžnou komunikaci v nějakém jazyce, lze těžko najít efektivněj-

ší metodu než strávit nějaký čas v zemi, kde se tím jazykem mluví, a nemluvit tam jinak než tím jazykem. To je právě ale jen jeden konec věci – ten, kterému se snaží napomáhat dnešní učebnice moderních jazyků, zvláště pak angličtiny. Při takovém způsobu jak se učit stojí v popředí komunikační cíl a záměr, pragmatická snaha domluvit se, ale stranou stojí gramatika a jazyk jako systém vztahů – a právě to představuje druhý konec věci. Dnes převládající metodika totiž zpravidla vůbec nepočítá s tím, že by jazyk bylo možné se učit podobně jako matematiku, kde se planimetrické a stereometrické konstrukce nebo řešení rovnic nenabízejí žákům s tou představou, že jde o operace pragmaticky uplatnitelné, i když tomu tak být může. Zajímavějším cílem je prosté porozumění těm vztahům, které jsou ve hře, cvičení fantazie, exaktnosti myšlení, kombinatoriky apod. A v případě jazyků jde o totéž: starší metody byly založeny na zkoumání jazyka jako systému: zákonitostí gramatiky, sémantických vztahů a pronikání do kultury tímto jazykem nesené. Proto byl kladen takový důraz na studium mrtvých jazyků jako modelu, který nesvádí k potřebě praktické komunikace, ale nutí o to více analyticky myslet a vyvozovat exaktní závěry z přesně odečtených morfologických a syntaktických detailů. Pokud se někdo naučí takto o jazyku uvažovat, pak je učení vůbec rychlé, protože je možné se jazyk učit pouhým prostudováním jeho zákonitostí, a v kontaktu s rodilými mluvčími pak už jen ověřujete platnost toho, co předem předpokládáte.

10. V čem vidíte smysl života? Věříte v Boha? Jaký je Váš vztah k náboženství?

Pokládám za potřebné ty otázky sloučit. Pocházím z poněkud netradiční, leč katolické rodiny a víra v Boha představovala zvláště pro mého otce jednu z nejdůležitějších hodnot, které se nám dětem snažil předat, a spolu s tím i svou představu o smyslu života. I když dnes, dlouhou dobu poté, co mi otec poprvé svou víru svěřil, samozřejmě platí, že mnohé z toho, čemu věříme a jak tomu věříme, se liší, jistě se nerozcházíme v tom základním: víra v Boha je i pro mě tím, co mi umožňuje neztrácet v životě orientaci a zůstat u díla, které leckdy vypadá jako předem ztracené, včetně výuky němčiny a snahy vzbudit pocit sounáležitosti mezi Čechy a Rakušany nebo Němci nebo úctu k tradičním evropským hodnotám. Augustin z Hipponu, Terezie z Avily, František z Assisi, Tomáš Kempenský a jiní mystikové patřili a patří k autorům, kterých si nesmírně vážím a kteří na mě měli velký vliv. Studium antiky, středověku a jiných kultur i zájem o historii, to všechno mě současně učilo chápat kořeny křesťanství a jeho vývoj a vedlo mě k toleranci vůči mnohotvárnosti víry. Pokládám proto za velmi podstatnou hodnotu ekumenismus a schopnost hledat nejen za hranicemi katolictví, ale také za hranicemi křesťanství, v každém případě v judaismu a islámu, to co nás pojí, nikoli to, co nás rozděluje.

Na závěr několik stručných otázek:

Hudební žánr? Komorní hudba, symfonie, oratorium.

Hudební nástroj? Smyčcové nástroje, varhany, klavír.

Skladatel? Ludwig van Beethoven, Johann Sebastian Bach.

Opera? Verdiho *Nabucco*.

Píseň? *Óda na radost*.

Divadelní hra? Sofoklův *Král Oidipús*.

Kniha? Těch je víc: *Babička* Boženy Němcové, Čapkovy *Povídky z jedné a druhé kapsy*, Tolstého *Vojna a mír*, z anglické literatury *Citadela* A. J. Cronina, z německé povídky Thomase Manna, z francouzské knihovny *Petr a Lucie* Romaina Rollanda nebo Exupéryho *Malý princ*.

Obraz? Spíše socha: Rodinův *Myslitel* a Michelangelova *Pieta*; také Dürerova kresba jeho vlastní matky a některé impresionistické obrazy (zejména Monety).

Stavba? Santa Maria in Trastevere, kostel sv. Jiljí na Starém Městě pražském.

Architektonický směr? Gotika.

Film? *Bídníci* z roku 1958 s Jeanem Gabinem a mnoho jiných.

Herec? Gérard Philipe, Jean Marais, z českých Jaroslav Marvan nebo Radoslav Brzobohatý.

Kavárna / restaurace? Brezlgwölb na vídeňské Drahtgasse.

Děkujeme za rozhovor!

Lucie Říhová, Veronika Králová (G8)

Nezkrácená verze včetně ostatních fotografií je k nahlédnutí na facebookových stránkách Lercháče

(<http://www.facebook.com/groups/455354164527912/?fref=ts>)

Foto č. 1

Foto č. 2

Foto č. 3

Foto č. 4

Foto © archiv Dagmar Peňázové

Paulo Coelho: Jako řeka, jež plyne

Příběh o tužce

Chlapec se díval, jak babička píše dopis. Potom se zeptal: „Píšeš o něčem, co se přihodilo nám? A není to snad příběh o mně?“

Babička přestala psát, usmála se a odpověděla vnukovi: „Máš pravdu, píšu o tobě. Ale důležitější než slova je tužka, kterou píšu. Chtěla bych, aby ses jí podobal, až budeš velký.“

Chlapec se na tužku zvědavě podíval, ale neviděl na ní nic zvláštního.

„Je přece stejná jako všechny ostatní tužky, které jsem kdy viděl!“

„Všecko záleží na tom, jak se na věci díváš. Tužka má pět vlastností, a když si je udržíš i ty, bude ti na světě vždycky dobře.“

První vlastnost: můžeš dělat velké věci, ale nikdy nesmíš zapomenout, že existuje Ruka, jež řídí tvé kroky. Této ruce říkáme Bůh a On tě má vždy vést podle své vůle.

Druhá vlastnost: čas od času musíme přestat psát a použít ořezávátko. To tužce trochu ubližuje, ale je pak ostřejší. Proto musíš občas snést nějakou bolest, jelikož z tebe učiní lepšího člověka.

Třetí vlastnost: tužka nám vždy umožní, abychom vzali gumu a vymazali chybu. Uvědom si, že opravit něco, co jsme udělali, nemusí být špatné, ale je to naopak důležité, abychom setrvali na správné cestě.

Čtvrtá vlastnost: na tužce není nej-důležitější dřevo nebo vnější tvar, nýbrž tuha, jež je uvnitř. Proto vždy dávej pozor na to, co se děje v tvém nitru.

A konečně pátá vlastnost: tužka vždy zanechává stopu. Stejně tak nic, co v životě uděláš, nezůstane bez následků, a proto si buď dobře vědom toho, co činiš.“

Klára Kročová (G8)

Co očekáváte od letošního plesu a co byste na něm rádi uvítali? Hodláte se zúčastnit?

Helena Smékalová (G4)

Ano, na ples se chystám! Čekám dobrý program i námět, a těším se na předtančení G6. Také se těším, až uvidím učitele v saku a šatech ☺.

Terezie Cajzlová (G4)

Chtěla bych tam jít, ale netuším, co mám od toho čekat, jelikož bych tam šla poprvé, a nevím, co se dělo předtím. Ale moc se těším!

Helena Žížkovská (G5)

Řekla bych, že se hodlám zúčastnit. Očekávám, že tam bude legrace a že se to nebude brát příliš vážně.

Alžběta Kučerová (G6)

Bojím se, že tam budu muset být až do konce, ale těším se! Také doufám, že si budu moci alespoň jednou zatančit, pokud to půjde.

Ondra Hriadel (G7)

Očekával bych lepší hudbu, ale určitě se hodlám zúčastnit, snad i vystupovat...

Martina Hermannová (G8)

Od letošního plesu očekávám minimálně stejnou kvalitu jako od těch předešlých. Rozhodně bych uvítala, kdyby ples zůstal ve stejných prostorách jako minulý rok a rozhodně se hodlám zúčastnit...

Tereza Benešová (G8)

Od letošního plesu očekávám, že si ho moc užijeme, když už je to naposledy. Stoprocentně se zúčastním!

Eva Muzikářová (PL3)

Na ples určitě přijdu. Moc se těším a doufám, že tam bude tak skvělá zábava a atmosféra jako minulý rok!

Veronika Křivánková (VHC4)

Očekávám, že se dobře najím a zatancuji si. Také by bylo fajn, kdyby se hrály jak polky a další tradiční tance, tak i tance moderní!

Tereza Cvanová (VHC4)

Určitě se chci zúčastnit a očekávám hlavně dobrý námět. Chtěla bych, aby když někdo vymyslí nějaký styl, aby se tím řídili i ostatní, alespoň trochu.

Markéta Solnická (G6)

Abeceda trošku jinak poprvé

Aaa, mě se nechce vstávat!
Budíku, proč mě pořád otravuješ?
Copak nevidíš, že chci spát?
Čekám ještě chvíli a pak vstanu.
Dějí se každodenní zmatky.
Ééé, mami, kde mám to nový tričko?
Francouzština, angličtina, biologie, dějepis, matematika, fyzika, pouzdro, svačina, pití, peněženka,...
Gema je plná.
Honem do školy, jinak bude zle.
Chci být dneska vzorná studentka.
I když nevím, jestli to zvládnou.
Jezdívám tramvají, ale stává se, že má poruchu.
K mé smůle se to děje docela často.
Musím pak chodit pěšky.
Lidé před vystupováním nadávají.
Nevzdávám to!
Okounková, školní vrátná, mě pak vítá slovy:
 „Pozdní příchod!“
Rozhodla jsem se, že dnes to ale neuslyším.
Sebrala jsem svou game a šla.
Takhle si krátím i dlouhou chvíli na zastávce.
Učím se i v tramvaji.
Vystupuji a vykračuji směrem ke škole.
Zastavuji před školou přesně v 7:59 hod. a slyším:
 „Žaneto, co tady děláš, vždyť je sobota!“

*Helena Ukropcová (G4, školní rok 2011/2012)***Abeceda trošku jinak podruhé**

Alík je náš pes.
Běhá pořád na zahradě dokolečka.
Co ho k tomu nutí?
Dozvíte se to hned.
Evidentně ho něco zaujalo.
Funí, ale síly mu nedochází.
Gustav se jde podívat, co to vlastně dělá.
Honí pošťáka po celém pozemku.
Čudák pošťák.
I když je to dobrý běžec, Alík je rychlejší.
Jakmile Alík dohnal pošťáka, ihned se do něj zakousl.
Kousl ho do zadku a pošťák zařval.
Létal po celé zahradě a držel se za zadek.
Málem při tom zakopl.
Nakonec se do toho vložil Gustav.
Omluvil se pošťákově a usmířil se s ním.
Peníze prostě vyřeší všechno.
Rychle dáme vše do pořádku.
Snad se tolik nestalo.
Tak abychom to ukončili:
Usmířený pošťák šel konečně vykonat svou práci.
Vzal velký balík a dal ho Gustavovi.
Wii – herní konzole – Gustava velice potěšila.
Xylofon už tolik ne.
Závěrem bych dodal, že pošťák neuměl šít, proto zadek jeho kalhot zůstal dlouho roztržený.

Vojtěch Janků (G4, školní rok 2011/2012)

Abeceda trošku jinak potřetí

Až přijde babička, půjdeme na výlet.
Babička však nejde.
Celé dopoledne na ni čekáme.
Čekáme však marně.
Dnes šla totiž k doktorovi.
Evelín Pokorný, tak se jmenuje ten doktor.
Film doma už známe nazpaměť, tak se bez babičky vydáváme na cestu.
„Gerlachovský štít,“ vykřikla maminka vítězoslavně, když hledala v mapě, kam půjdeme.
Hned jsme vyrazili směrem k té hoře.
Chvílemi nám bylo tak těžko, že už jsme to chtěli vzdát.
I přes všechno to jsme ale šli dál a dál.
„Ještěže s námi babička nešla,“ zvolala jsem, „to by asi nezvládla.“
Kolemjdoucí na nás vrhali podivné pohledy.
„Lidi, copak jste ještě nikdy neviděli turisty?“ řekl tatínek.
Možná měl být raději zticha, protože nás hodně ztrapnil.
No, nevádí, zpátky k našemu putování.
Ohlédnu se za sebe a zjistím, že nám chybí Kačka.
Pozorně se ještě jednou kouknu, ale nikde nic.
Rychle jsem si to namířila k mámě a řekla jsem jí o tom problému.
Řeka je tamhle dole, když se nám Kačka ztratí, je vždycky u vody.
Sešli jsme k řece a vida, Kačka se tam cachtá ve vodě.
Štěstí je, že na tohle si alespoň někdo vzpomněl.
Tahle záležitost nás trochu zdržela.
Už jsem však skoro u cíle.
Vrcholky kopců jsou pod námi.

Zelené louky se na nás smějí.
Že neuhádnete, kam jsme došli, vůbec ne na Gerlachovský štít, ale na horu Bystrá, protože jsme špatně odbočili.

Veronika Zaplatilová (G4, školní rok 2011/2012)

* * *

Dopis Sokratovi

Velevážený mistře Sokrate,

je mi ctí, že Vám mohu napsat pár řádků a vyjádřit tak svůj hluboký obdiv, který k Vám chovám.

Předně mě zaujala Vaše metoda dialogu. V dnešní uspěchané době nás na ulici zastavují pouze pracovníci nabízející nejlevnější volání nebo nejvýhodnější pojištění, ale k zamyšlení nad sebou samým nám nikdo podnět nedává. Ba naopak, média hlásají splynout s davem a být "in". Víím, Vy jste byl považován trochu za podivína a nakonec Vás to stálo život. Ale tu vůli a odvalu dělat to, co jste chtěl, na Vás nejvíce obdivuji.

Je převeliká škoda, že jste nezaznamenal žádnou ze svých myšlenek. Snažili se to poté učinit Vaši žáci, ale není jednoduché rozeznat, co jste opravdu vyslovil a co Vám jen vložili do úst. Kupříkladu Váš názor na ženy byl velmi pokrokový, jenže se ujal spíše ten Platónův, no a dopadlo to tak, že i dnes, o 2400 let později, bojují ženy v některých zemích o základní práva a svobody. Také bych chtěla podotknout, že Vaše učení o absolutní pravdě je mi velmi blízké. I když jsem nad tím nikdy neuvažovala, při čtení Vašich myšlenek a názorů jsem zjistila, že to cítím velmi podobně.

To je asi vše podstatné, co jsem chtěla napsat. Je mi velmi líto, že se s Vámi nemohu setkat osobně a popovídat si s Vámi, avšak i za možnost napsat Vám dopis jsem velmi vděčná.

Srdečně se s Vámi loučím, věřím, že se Vám daří dobře a že si můj dopis rád přečtete.

Tereza Žemlíková (PMP1, školní rok 2011/2012)

29% světové spotřeby ropy a 33% elektrické energie připadá na USA.

Prehistorické malby ukazují Saharu jako úrodnou krajinu.

Pštrosi občas polykají písek, zřejmě aby pomohli rozmělnování potravy v žaludku.

V kmenu tropického baobabu může být nashromážděno až 1000 litrů vody.

V době dinosaurů nerostla na zemi tráva, pouze cykasy, jehličnaté stromy a kapradiny.

V prvních horkovzdušných balonech se pasažéři museli svlékat, aby snížili váhu a udrželi se ve vzduchu.

Ryba lezec obojživelný může vyšplhat na větve mangrovů a na nich počkat na příliv.

V roce 1783 bylo při výbuch sopky na Islandu vyvrženo tolik prachu, že v Evropě zakryl slunce. Počet obětí se pohyboval okolo 10 000.

Stegosaurus byl 9 metrů dlouhý, ale měl mozek velikosti vlašského ořechu.

Abakus je druh počítadla vynalezený asi před 5000 lety. V některých částech Asie se používá dodnes.

Vojtěch Ryšavý (G8)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Klára Kročová, Veronika Králová, Lucie
Říhová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý,
Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Mgr.
Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2012. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2013.